Súd:	Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka:	16Co/65/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu:	6722203819
Dátum vydania rozhodnutia:	03. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Ivica Hanusková
ECLI:	ECLI:SK:KSBB:2025:6722203819.3

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivice Hanuskovej a členov senátu JUDr. Alexandra Mojša a JUDr. Dušana Kucbela v spore žalobcu: A. A. B., súdneho exekútora, IČO: 37 822 314, Exekútorský úrad so sídlom Borovnianska 17, 960 01 Zvolen, proti žalovanému: C. D., nar. XX. XX. XXXX, trvalý pobyt: E. F. XXXX/XX, XXX XX G., v konaní zast. Advokátskou kanceláriou VICTORIA, s.r.o., so sídlom Stránska 3155/7, 974 11 Banská Bystrica, IČO: 51 164 353, o náhradu škody vo výške 109. 435,42 Eur, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Zvolen č.k. 19C/53/2022 – 337 zo dňa 12. 08. 2025, takto

r o z h o d o l :

I. Uznesenie okresného súdu vo výroku o náhrade trov konania (výrok II.) p o t v r d z u j e ;
II. vo zvyšku (výrok I.) zostáva uznesenie okresného súdu nedotknuté.

III. Žalobca je p o v i n n ý zaplatiť žalovanému trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia o výške trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Zvolen (ďalej aj „okresný súd“) uznesením č. k. 19C/53/2022 – 337 zo dňa 12. 08. 2025 zastavil konanie (výrok I.), v ktorom sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 109.435,42 Eur titulom náhrady škody. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok II.).

2. Z rozhodnutia napadnutého uznesenia okresného súdu vyplýva, že žalobca sa žalobou doručenou okresnému súdu dňa 09. 09. 2022 domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 109.435,42 Eur titulom náhrady škody spôsobenej žalobcovi protiprávnym konaním žalovaného. Podaním doručeným okresnému súdu dňa 29. 07. 2025 vzal žalobca žalobu v celom rozsahu späť, žiadal konanie zastaviť a o trovách konania navrhol rozhodnúť podľa ust. § 257 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „Csp“). Žalovaný na výzvu okresného súdu dňa 05. 08. 2025 oznámil, že so späťvzatím žaloby súhlasí, avšak nesúhlasil s použitím ust. § 257 Csp, a žiadal, aby mu okresný súd priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. Okresný súd aplikujúc ust. §-u 145 Csp konanie zastavil a pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že priznal náhradu trov konania žalovanému. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k rozhodnutiu o náhrade trov konania, okresný súd uviedol, že z čisto procesného hľadiska bol v konaní úspešný žalovaný. Voči žalovanému sa okresnému súdu javilo použitie moderačného oprávnenia v zmysle § 257 Csp v prospech žalobcu ako neprimerane tvrdé, nakoľko podľa trestného práva sa na žalovaného hľadí, ako na osobu, ktorá bola spod obžaloby oslobodená a žalovaný v priebehu civilného sporového konania nevykonal také úkony, z dôvodu ktorých by došlo k späťvzatiu žaloby, správanie žalovaného v priebehu civilného sporového konania teda pri späťvzatí žaloby z tohto hľadiska nezohralo žiadnu úlohu. Mal za to, že napriek tomu, že žaloba bola v čase jej podania, podaná na okresný súd z procesného hľadiska odôvodnene (keď žalobca sa podanou žalobou

domáhal náhrady škody spôsobenej mu trestným činom, za ktorý bol žalovaný v čase podania žaloby právoplatne odsúdený), žalobca sa rozhodol v konaní pred civilným súdom pokračovať aj po tom, ako v trestnej veci (sp. zn. 3Td/50/2023) právoplatne rozhodol Najvyšší súd SR, z ktorého rozhodnutia mohlo byť žalobcovi zrejmé, že skutkové okolnosti, za ktorých podal žalobu na náhradu škody spôsobenej mu trestným činom, sa v posudzovanej veci podstatným spôsobom zmenili. Naopak, žalobca sa rozhodol v konaní pred civilným súdom pokračovať, a to až do dňa 29. 07. 2025, kedy svojim podaním doručeným súdu vzal žalobu späť.

4. Okresný súd vychádzajúc z vyššie uvedených dôvodov mal za to, že nebolo možné v prospech žalobcu, ako subjektu, ktorý späťvzatím žaloby z procesného hľadiska zavinil zastavenie konania, uplatniť dôvody hodné osobitného zreteľa. Zároveň bol toho názoru, že v prípade, ak by žalobca zvolil iný procesný postup, a to bezodkladne, v nadväznosti na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vydané v trestnej veci, bolo by dôvody hodné osobitného zreteľa v prospech žalobcu v civilnom konaní možné uplatniť, ak nie v celom rozsahu, aspoň čiastočne. Na okolnosti popísané žalobcom ako dôvody hodné osobitného zreteľa preto neprihliadol.

5. Proti rozhodnutiu okresného súdu, a to konkrétne proti výroku o trovách konania (výrok II.) podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote žalobca, a to z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) Csp. Tvrdil, že okresný súd vec nesprávne právne posúdil, keďže vo vzťahu k trovám konania bolo zjavne namieste nepriznať náhradu trov konania žalovanému, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Tiež uviedol, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam ohľadom „tvrdosti“, nakoľko všetky skutočnosti, na ktoré poukázal treba vnímať ako dôvody pre použitie ust.§ 257 Csp.

6. V odvolaní žalobca poukázal na to, že jeho žaloba bola výsledkom právoplatného rozhodnutia okresného súdu (sp.zn. 1T/12/2019) v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 5To/132/2021, ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov, ktorý mu bol podmienečne odložený za súčasného uloženia skúšobnej doby v trvaní 2 (dva) roky a zároveň bol ako poškodený odkázaný s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Žaloba teda závisela od iného právoplatného rozhodnutia súdu.

7. Žalobca v odvolaní zastával názor, že aplikácia ust. § 257 Csp je namieste, keďže zrušenie rozsudku okresného súdu v predmetnej veci, ako dôsledok použitia mimoriadnych opravných prostriedkov v trestnom konaní, ovplyvnilo zásadne aj civilné konanie. Mal za to, že jeho žaloba reagovala na právnu situáciu, danú právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu – súdu. Ako ďalší dôvod aplikácie § 257 Csp. uviedol, že základ skutkového deja aj v novom oslobodzujúcom rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 3T/29/2024 bol taký, že skutok sa stal, spáchal ho žalovaný, ale nie je trestným činom, a teda je zrejmé, že primárnu príčinu súdneho sporu nespôsobil svojím konaním žalobca, ale orgán štátu svojím právoplatným rozhodnutím.

8. Na záver žalobca v odvolaní uviedol, že nebol dôvod aplikovať § 255 Csp, ale naopak, všetky skutočnosti je potrebné vnímať ako dôvody pre aplikáciu § 257 Csp v dôsledku mimoriadnej zmeny právoplatného rozhodnutia súdu počas konania. Navrhol, aby odvolací súd rozhodol tak, že zmení II. výrok uznesenia Okresného súdu Zvolen č.k. 19C/53/2022 z 12.08.2025 o trovách konania tak, že žalovanému náhradu trov konania neprizná.

9. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý poukázal na svoje vyjadrenie k späťvzatiu žaloby žalobcom zo dňa 01. 08. 2025, kde vyjadril zjavný nesúhlas s aplikáciou ust. § 257 Csp, ktorý nesúhlas aj riadne odôvodnil. Uviedol, že v zmysle civilného sporového konania každá strana znáša trovy spojené s jej účasťou v spore, kým nie je spor skončený (§ 252 CSP). Ak je rozhodnutím súdu vyslovené, ktorá strana je v práve (v tomto spore je takou stranou žalovaný), nadobudne táto strana nárok na náhradu trov, ktoré na dosiahnutie tohto rozhodnutia vynaložila. Právnym dôvodom tohto nároku je to, že strany, ktoré viedli spor, konajú „na vlastné nebezpečenstvo“ a nesú tak zodpovednosť za výsledok sporu. Nemožno pritom nezohľadniť aj okolnosť, že zásada za ručenie za výsledok sporu má aj nepochybný význam výchovný, a to že zdržiava strany od ľahkomyseľného vedenia sporu. Žalovaný má plný úspech v spore, ak bola žaloba žalobcu v celom rozsahu zamietnutá resp. späťvzatá žalobcom. Navrhol, aby odvolací súd uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil, a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

10. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací a príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 Csp včas prejednal podané odvolanie, rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmal v medziach daných ust. § 379 a § 380 Csp a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 Csp (a contrario) uznesenie okresného súdu vo výroku o náhrade trov konania (výrok II.) podľa § 387 ods. 2 Csp ako vecne správne potvrdil.

11. Podľa § 387 ods. 1 Csp odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. Podľa § 387 ods. 2 Csp ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

13. Po preskúmaní veci v rozsahu odvolaním napadnutého rozhodnutia, odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd o nároku na náhradu trov konania rozhodol správne podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 256 ods. 1 CSP a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok a to, dôvodov hodných osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom okresného súdu, že v danom prípade absentovala existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa. Odvolací súd nemal za preukázané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti, pre ktoré by bolo možné ustanovenie § 257 CSP aplikovať. Na dôvody uvedené v napadnutom rozhodnutí okresného súdu v celom rozsahu odvolací súd odkazuje a na zdôraznenie správnosti uvádza nasledovné:

14. Ustanovenie § 257 Csp predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1). Citované ustanovenie predikuje, že súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Uvedené pre súd znamená, že ten nemusí zaviazať neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazať stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Účelom ustanovenia § 257 Csp, ktoré je vyjadrením predošlej úpravy ust. § 150 ods. 1 OSP, je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením sudcovského moderačného práva.

15. Vo všeobecnosti platí, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou procesnej zodpovednosti za zavinenie. Zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie bola pretransformovaná po prijatí Civilného sporového poriadku do podoby vyjadrenia v ust. § 256 Csp a znamená, že trovy je povinná nahradiť tá zo strán, ktorá zavinila, že vznikli. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada trov konania, ktoré by pri riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zavinil. Náhrada týchto trov sa prisudzuje bez ohľadu na meritórny výsledok sporu.

16. Zásada zodpovednosti za zavinenie je inštitútom procesného práva, a preto rozhodujúcimi skutočnosťami na posúdenie tejto zodpovednosti sú tie, ktoré vznikli po začatí konania. Pri zastavení sporového konania je potom pre vyriešenie otázky náhrady nákladov konania kľúčové zistenie, či a pokiaľ áno, ktorý z účastníkov (strán) z procesného hľadiska zastavenie konania zavinil. Kritérium procesného zavinenia potom treba posudzovať z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana v konaní požadovala, resp. akého výsledku sa domáhala a skutočnosťou, pre ktorú žalujúca strana neskôr vzala žalobu späť s tým, aby konanie bolo zastavené (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 14. septembra 2011 sp. zn. 7M Cdo 4/2010, sp. zn. I. ÚS 11/2013).

17. Odvolací súd preskúmavajúc dôvodnosť podaného odvolania dospel k rovnakému záveru ako okresný súd, keď ten nevzhliadol na dôvodnosť aplikácie § 257 CSP a priznal žalovanému voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd zhodne s okresným súdom mal za to, že žalobca procesne zavinil zastavenie konania, keďže žalobca pokračoval v konaní pred civilným súdom aj napriek tomu, že mu malo byť zrejmé, že v konaní nebude úspešný. Ak by žalobca zvolil iný procesný postup, a žalobu by zobral späť bezodkladne po tom, čo mu bolo oznámené rozhodnutie Najvyššie súdu SR vydané v trestnej veci, bolo by možné aplikovať dôvody hodné osobitného zreteľa, avšak žalobca dňa 29.01.2025 a 02. 05. 2025 doručil okresnému súdu vyjadrenia, v ktorých navrhol ďalší procesný postup, a to aj napriek tomu, čo mu bolo zrejmé, že skutkové okolnosti, za ktorých podal žalobu

na náhradu škody spôsobenej mu trestným činom sa v posudzovanej veci zmenili a žalovaný bol oslobodený spod obžaloby. Napriek tomu mienil v konaní pokračovať za účelom preukázania splnenia predpokladov vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu v civilnom konaní, navrhol pripojiť trestný spis, oboznámiť odborné vyjadrenia, výsluchy svedkov, teda mienil preukázať nárok na náhradu škody, a to bez ohľadu na priebeh v trestnom konaní, a domáhal sa zaplatenia sumy 109 435,42 Eur. Na pojednávaní dňa 05.05.2025 trval na žalobe, a až dňa 29. 07. 2025 vzal žalobu späť, čím z procesného hľadiska zavinil zastavenie konania. Neboli zistené ani výnimočné okolnosti, pre ktoré by bolo možné ustanovenie § 257 CSP aplikovať, nakoľko za tieto nemožno považovať odkaz na „hospodárnosť konania“, či minimalizáciu nákladov konania ako aj prípadnú náhradu škody za nezákonné rozhodnutie, na ktoré žalobca v späťvzatí žaloby poukázal. Uvedené okolnosti nemožno dať na ťarchu žalovaného. Odvolaciemu súdu neostáva iné, ako napadnuté rozhodnutie o náhrade trov konania potvrdiť.

18. Vo zvyšku, teda vo výroku I., ktorým bolo konanie zastavené, a ktorý nebol odvolaním napadnutý, zostáva rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 367 ods. 2 CSP nedotknuté.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 Csp, teda podľa úspechu strany v spore. Úspešným bol v odvolacom konaní žalovaný, preto je žalobca povinný zaplatiť mu náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia o výške trov konania.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).
Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak
a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje
za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).
Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).